

й. Една минута ако погълчеше на Главка, ако са отречеше и го намразеше, то съв част подаръ туй проливаше горчивы съззы, припознаваше слабостта на сърцето си и преиспълнена отъ горчевина повтаряше «Той ма презира, той не ма обыча!»

Щомъ египтянинътъ си отиде отъ къщата й; тя са оттегли въ вътрешнитъ си стаи, като заповѣда на слугинитъ си да не влѣзватъ при нея, и не приемаше никого отъ безчисленитъ си обожатели които обсаждахъ вратата й. По тѣзи причина и Главкъ като не можеше да я види чюдяше са като не знаеше причината. Той никога не подозрѣваше, че неговата Иона, неговата царица, богынята на мыслитъ му, са е увлякла отъ нѣкой женскы капризъ, отъ който често са оплаквахъ италіянскитъ поеты. Мысляше че достоѣпното простодушіе на Иона е по горне отъ сячкыгъ хитруванія, които употребяватъ уличныгъ жены за да мъжатъ любовницыгъ си. Душата му бѣше смутена, но не изгубена надѣждата му, защото знаеше че обыча и че го обычатъ. Можеше ли той да има по добра здравина противъ любовнитъ си страхове?

Посрѣдъ дълбока ноцъ, когато улицыгъ бѣхъ утихнали и мъртво мълчене владѣяше по тѣхъ, когато Главкъ имаше за свидѣтель на любовта си само мѣсеца, той мълчеливо са управи къмъ храма на божеството си, къмъ къщата на Иона, и тамъ споредъ прекраснитъ обычаи на отечеството си, извърши свещенны са обредъ. Той покачи на вртата на любовницата си прекрасны вѣнцы, на които сѣко цвѣтѣ бѣше символъ на нѣжна любовь, и усладяше ноцното си бдѣние съ свирята на лийската свирка, и пѣеше стихове които му вдъхваше положението му.

Но прозорецътъ не са отвори за него, нито видѣ той сладостната усмивка на богынята си да освети тишината на онѣзи ноцъ. Ввредъ царуваше мълченіе и скѣрбъ. Не знаеше да ли бѣхъ угодны стиховетъ му и да ли са чухъ изразенитъ въ тѣхъ желанія.

Съ сячко туй Иона не спѣше, нито са разсѣрди като ги чу, нѣжныгъ звукове са чувахъ доро до чертога й, умекотявахъ, сърцецо й го увличахъ. Докато ги слушаше тя не вѣрваше любовника си за виновентъ, но щомъ престаняхъ и пѣвецътъ си отиде исчези и обаяніето, и Иона въ горчевината на сърцето си помысли почти като за ново поруганіе туй толкосъ почителпо изразяванѣ на любовта.

Казахъ че Иона не рачеше да приеме никого, но съ исключеніе на едного, който можаше да я вижда, който имаше въ къщата на Иона почти родниниска власть. Арбакъ искаше за себе си една ис-